

ת"פ 50772/01/17 - מדינת ישראל נגד יצחק רבוח

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 50772-01-17 מדינת ישראל נ' רבוח
לפני כבוד השופט שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד סיון אטיה

המאשימה

נגד

יצחק רבוח
ע"י ב"כ עו"ד אייל אוחיון

הנאשם

הכרעת דין

א. תמצית כתב האישום, רקע כללי וגדר המחלוקת בין הצדדים:

1. הנאשם [1] הואשם לפניי בגין תקיפה חמורה, לרבות בדקירה באמצעות סכין, של מר ד מ (להלן - המתלון).

2. על פי הנטען בעובדות כתב האישום, ביום 27.9.16 בשעה 01:00 או בסמוך לכך חלף המתלון על פני ביתו של הנאשם, עמו יש לו היכרות מוקדמת, ברח' נועם אלימלך 3 בבני ברק. המתלון הבחין ברכבו של הנאשם, הרים "בלוק" של בניין והשליך אותו על רכבו של הנאשם (להלן - הרכב), באופן שגרם לניפוץ שמשו. לאחר מכן הפנה המתלון אצבע משולשת אל עבר מצלמות האבטחה המותקנות בביתו של הנאשם ופנה לכיוון ביתו.

הנאשם יצא מביתו והחל לרדוף אחר המתלון כשהוא צועק לעברו "חשבת שתצא מזה נקי? אני אדקור אותך". המתלון נס מפניו של הנאשם, שהצליח להשיגו בשביל הסמוך לביתו של המתלון, בין רח' נועם אלימלך 14 ל-16. שם, ולאחר חילופי דברים ביניהם, תקף הנאשם את המתלון במכת אגרוף לגופו. לאחר ניסיונו של המתלון להדוף את הנאשם בידיו, פצע אותו הנאשם בכך שדקר אותו בגבו באמצעות סכין מתקפלת. לאחר מכן נמלט הנאשם לכיוון ביתו.

המתלון פונה לבית חולים לקבלת טיפול רפואי. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלון פציעה בשכמה הצידי (לטרלית) משמאל, באורך 2-2.5 ס"מ, וכן דמם משרירי הדופן, והוא נזקק לטיפול רפואי ולתפרים.

3. על רקע זה הואשם הנאשם, בכתב האישום, בעבירות של חבלה כשהעברין נושא נשק קר, לפי הוראות סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), והחזקת סכין שלא כדין, לפי הוראות סעיף 186(א) לחוק העונשין. יוטעם, כי בגין הנזק שנגרם לרכב הוגש נגד המתלון כתב אישום נפרד, בו הואשם המתלון בעבירה של חבלה במזיד ברכב לפי הוראות סעיף 413 לחוק

העונשין (ת"פ 44623-03-17 מדינת ישראל נ' מ).

4. לאחר האירוע נעלם הנאשם, הוכרז כדרוש חקירה ולא אותר במשך כשלושה וחצי חודשים, עד שהתייצב בתחנת מרחב דן ביום 10.1.17 ונעצר שם. או אז נחקר הנאשם והוגש נגדו כתב האישום שלפניי.

5. תשובת הנאשם לאישום ניתנה במסגרת הדיון המקדמי, באמצעות ב"כ הנאשם, שטען כי הנאשם כופר במיוחס לו "**מחוסר ידיעה**". ב"כ הנאשם הוסיף כי "**הנאשם לא היה שם**" [2], אך נמנע מלציין היכן היה הנאשם (ר' התשובה לאישום בפרוטוקול, עמ' 3 שורה 8 ואילך). לעניין תשובת הנאשם לאישום יש לציין עוד, כי בשלב מאוחר יותר הודיע ב"כ הנאשם שהוא אינו חולק על עצם הפגיעות שנגרמו למתלונן, כנטען בעובדות כתב האישום, ועל רקע זה לא הוגש מטעם המאשימה התייעוד הרפואי הנוגע לכך (שם, עמ' 34 שורה 10).

6. הגם שהדברים לא נטענו בתשובה לאישום, ראוי לציין בפתח הדיון כי טענת הגנה מרכזית - שהועלתה הן במהלך ניהול המשפט והן בסיכומים - היא הטענה של אפשרות לטעות בזיהוי הנאשם כמי שתקף ודקר את המתלונן; וזאת חרף העובדה שלא מדובר ב"תיק זיהוי", במובן זה שהעדים המרכזיים הם בעלי היכרות מוקדמת עם הנאשם. מכל מקום, במהלך המשפט טענה ההגנה, שוב ושוב, כי לנאשם אחים הדומים לו במראם וגם רימזה - ואף יותר מכך - כי מבצע העבירות לא היה הנאשם אלא אחיו הגדול, ששמו מאיר (להלן - מאיר).

ב. עיקר פרשת התביעה:

7. מטעם המאשימה העידו המתלונן, אמו גב' פ מ (להלן - גב' מ), ודודו (אחיו של אביו המנוח) מר ש מ (להלן - מר מ). בנוסף העידו מר יוסף קוגל, שבעת האירוע התקשר למוקד 100, וכן שני שוטרים. במהלך פרשת התביעה גם הוגשו מספר מוצגים, שביניהם הודעות הנאשם (סומנו ת/14 עד ת/17), דו"ח האירועים והקלטת השיחה למוקד 100 (ת/18) וכן דוחות פעולה ותצלומים (ת/9 עד ת/11) ומזכרי שוטרים (ת/19 ות/20).

(1) עיקר עדות המתלונן:

8. חמש ההודעות, שנגבו מהמתלונן במהלך חקירת המשטרה, הוגשו חלף חקירתו הראשית והוא נחקר לפניי בחקירה נגדית בלבד. מדובר בשתי הודעות שנגבו עוד ביום האירוע (27.9.16) ושלוש נוספות בתקופה שלאחר מכן, לרבות לאחר מעצרו של הנאשם.

9. ההודעה הראשונה נגבתה מהמתלונן בסמוך לאחר האירוע, בעת שהמתלונן היה מאושפז בבית החולים ולמעשה תוך שהוא מטופל על-ידי רופא (ר' ת/4 מיום 27.9.16 החל בשעה 01:48). מדובר בהודעה קצרה, בה מסר המתלונן "**איציק ריבוח דקר אותי**" והסביר כי הוא (המתלונן) זרק בלוקים על רכבו של הנאשם משום שהלה סימם אותו (ת/4, שורה 1 ואילך). כשנשאל המתלונן מיהו איציק ריבוח, הוא השיב: "**מוכר סמים אצלנו בשכונה, אני מפקח ממנו**" והוסיף כי ניתן להשיגו באמצעות מר יהודה ראובן (להלן - יהודה ראובן). בהמשך תיאר המתלונן שהנאשם רדף אחריו, מביתו שברח' נועם אלימלך 3 ועד שהגיעו "**ליד המדרגות בסיבוב בין נועם אלימלך 14 ל-16**", או אז דקר אותו

בצד השמאלי של גבו בעזרת סכין מתקפלת (ת/4, שורה 8 ואילך).

10. הודעה שנייה נגבתה מהמתלון בתחנת המשטרה, בהמשך אותו יום ולאחר שהמתלון שוחרר מבית החולים (ר' ת/5 מיום 27.9.16 החל בשעה 16:53). לאחר שהמתלון הוזהר בגין חלקו באירוע הוא אישר כי הוא מבין את החשדות נגדו, בגין החבלה ברכב, והודה בכך מיד, באומרו: **"עשיתי את זה במזיד בכוונה כנקמה... באיזיק רבו ויהודה ראובן"** (ת/5, שורה 7 ואילך).

11. יוטעם, כי המתלון נשאל אם הוא מטופל פסיכיאטרית והשיב על כך בשלילה. המתלון הסביר כי בעבר טופל בבית החולים בגין מחלת סכיזופרניה, אך כיום הוא **"בריא, עובד מתפקד כרגיל"** (ת/5, שורה 15 ואילך). בהמשך סיפר המתלון כי יהודה ראובן היה חברו מהשכונה, במשך שנים, כאשר הנאשם - אף הוא מהשכונה - הוא חבר של יהודה ראובן.

12. לגרסת המתלון, יהודה ראובן הציע לו לרכוש סמים מהנאשם, והנאשם רכש ממנו חומרים שהנאשם ויהודה ראובן **"אמרו שזה קנאביס"** (ת/5, שורה 24 ואילך), כאשר הדברים נעשו על רקע העובדה ש"הייתי שבור ומרוסק לפני שנתיים וחצי שאבא שלי נפטר" (שם, שורה 121). המתלון הסביר כי פגע ברכבו של הנאשם כנקמה על מעשים אלה והוסיף שכעת, לאחר מעשה, הוא: **"מפחד להסתובב בשכונה, באזור שלהם"**. עם זאת, המתלון ציין כי קנה סמים גם משניים נוספים, שוקי הרנפלד ואלי דגני (שם, שורה 40 ואילך).

13. יש לציין כי המתלון מסר שבעודו מאושפז בבית החולים הוא אוים בקשר לאירוע, כלהלן:

בבית חולים בא אלי יוני ספר, זה גם חבר איתם (מר יונתן ספר; להלן - יוני), היינו יושבים ומעשנים, הוא בא והזהיר אותי או שאתה מתלון במשטרה או שאתה שותק ומוותרים לך על מה שהיה. אם אתה הולך למשטרה תגיד שעשית את החבלה באוטו כי היית מסטול מסמים (ת/5, שורה 49 ואילך).

14. המתלון נשאל אפוא אם אמנם היה "מסטול" בעת שחיבל ברכב והשיב בשלילה. המתלון הסביר, כי זו בדיוק היתה עילת כעסו על יהודה ראובן, שהמשיך ליצור איתו קשר כדי שישב עמו לעשן סמים בקטע חברתי, על אף ששימוש בסמים גרם למתלון לסבל רב. לכן, כשחזר המתלון מעבודה ב"קופיקס", מאוחר בלילה:

עברתי ליד הבית של איזיק רבונו בנועם אלימלך והחלטתי לשים סוף, הלכתי לרכב שלו, לא מבין ברכבים, זה מתחת לבית שלו מתחת למצלמות, זה רכב שחור, התחלתי להוריד אוויר בגלגלים ואחרי זה תפסתי אקסל שהיה לי ביד, זרקתי לו על החלון והחלון לא נשבר, אז הלכתי ולקחתי בלוק שהיה ליד הקיר ליד האוטו שלו וזרקתי לו על החלון ונשבר, עשיתי לו לכיוון המצלמה אצבע משולשת, התגריתי בו בקיצור ואז הלכתי לכיוון הבית שלי. אחרי זה הוא בא אליי מאחורה, בא אליי בריצה ואמר לי "חשבת שתצא מזה נקי" והוציא סכין מהכיס ביד ימין, ראיתי את הסכין זו סכין שחורה נפתחת, הוא בא אליי לתקוף אותי, הוא לא ישר תקף עם הסכין, אלא בא אליי עם אגרוף שמאל לגוף וביד השנייה יד ימין הוא החזיק את הסכין. ניסיתי להדוף אותו בכוח עם היד ועם הגוף, אז הוא השתמש בסכין, איך שהוא דקר אותי בגב מאחורי היד בהתחלה לא הרגשתי את הדקירה, הכנסתי לו אצבע לעין וצעקתי "מנשה בן יוסף תעזור לי". אז הוא הסתובב וברח (ת/5, שורה 63 ואילך).

15. המתלון הוסיף וסיפר כי בזמן האירוע נשבר מכשיר הטלפון הסלולרי שלו ונפל על הרצפה, יחד

עם האוזניות. הנאשם אמר למתלון להרים את הטלפון אך המתלון חשש מדקירה, לכן אמר לנאשם לקחת את הטלפון וכך עשה הנאשם (ת/5, שורה 74 ואילך). המתלון ציין עוד, כי הוא אינו רוצה להשתתף בעימותים עם הנאשם או יהודה ראובן משום שאינו רוצה להתעסק עמם, ובסוף החקירה הוסיף: **"אני מיוחד שיעשו לי כיפה אדומה"** (שם, שורה 113 ואילך).

16. הודעה שלישית נגבתה מהמתלון לאחר כחודש ובה מסר כי הנאשם פגש באחיו, בשכונה, ואמר לו שאם המתלון לא יבוא אליו הוא יפגע במשפחתם (ר' ההודעה ת/6 מיום 20.10.16).

הודעה רביעית נגבתה מהמתלון לאחר שהנאשם נעצר (הנאשם נעצר כאמור ביום 10.1.17 וההודעה, ת/7, נגבתה ביום 15.1.17). המתלון עמד על סירובו להתעמת עם הנאשם (וכדבריו שם, בשורה 79: **"אני לא רוצה להתעסק כולם אמרו לי שזה עברין, אמרו לי למה התעסקת למה אתה עושה את הטעות הזאת אז אני לא רוצה"**). נערך אפוא תרגיל חקירה שבמהלכו הובא המתלון בסמוך לחדר החקירות, בו נחקר הנאשם. כאשר נפתחה הדלת והמתלון הבחין בנאשם הוא החל לרוץ בבהלה (ר' במזכר ת/20).

בהודעה נוספת, חמישית, שנגבתה מהמתלון מיד לאחר מכן (ת/8 מיום 15.1.17), הוא הסביר כלהלן: **"היה פה את איציק, ראיתי את הפנים שלו נבהלתי. איציק רבוח ראיתי אותו ברחתי לא רוצה שהוא יזכור את המראה שלי"** (שם, שורה 7 ואילך), וחזר והדגיש שאינו רוצה להתעסק שוב עם הנאשם ולהידקר.

17. המתלון נחקר לפני חקירה נגדית מקיפה, נמרצת וארוכה, שהתפרשה על שני מועדים, אך עמד איתן על גרסתו. המתלון השיב ישירות לשאלות ב"כ הנאשם, גם תוך הפללת עצמו. בין השאר חזר המתלון ואישר שהוא אמנם ניפץ את שמשת רכבו של הנאשם, באמצעות זריקת בלוק, וזאת **"כנקמה במזיד"** (בפרוטוקול, עמ' 11 שורה 10). המתלון חזר וסיפר, לשאלות ב"כ הנאשם, כי הקשר שלו עם הנאשם בענייני סמים נוצר באמצעות יהודה ראובן, הגם שציין לא אחת שאינו מכיר סמים, אינו מבין בסמים ואף אינו יודע מה באמת היו החומרים שנמכרו לו. באשר להיכרות עם הנאשם הסביר המתלון כי הוא מכיר את הנאשם תקופה ממושכת משום שהם מתגוררים בסמיכות מקום קרובה, באותה השכונה (בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 10). ב"כ הנאשם הטיח במתלון שלנאשם אין רכב - למרות שהרכב רשום על שמו של הנאשם - ושאל את המתלון אם יכול להיות שהוא זרק הבלוק על רכב אחר, אך המתלון עמד על דעתו והשיב: **"אוטו שלו 100 אחוז"** (שם, עמ' 10 שורה 34).

18. ב"כ הנאשם הטיח במתלון שיהודה ראובן מכחיש כי מכר לו סמים אי פעם, אך גם נוכח דברים אלה עמד המתלון על דעתו ואמר **"הוא משקר"** (בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 2). באופן דומה, כשטען ב"כ הנאשם כי יוני הגיב במשטרה לגרסת המתלון (שלפיה יוני איים עליו), באומרו שהדברים לא היו ולא נבראו והמתלון פסיכיאטרי, עמד המתלון על גרסתו והשיב: **"אני פסיכיאטרי, מה זה קשור? שאני משקר? הוא איים עליי"** (שם, עמ' 15 שורה 4 ואילך).

19. חקירתו הנגדית של המתלון נמשכה כאמור גם בישיבה נוספת, בה חזר המתלון על טענתו לפיה הוא אינו מבין בסמים וסיפר שיהודה ראובן והנאשם נהגו למכור לו סמים (בפרוטוקול, עמ' 19 שורה 9 ואילך). לדבריו, **"יהודה ראובן היה עוקץ לי את הכסף. הוא היה מגלגל לי והייתי משלם לו"** (שם, שורה 15). המתלון לא זכר בכמה פעמים או בכמה כסף דובר, הגם שאישר כי ייתכן שמדובר בשלוש פעמים בשבוע או 12 פעמים בחודש (**"אפשר להגיד"** - כדבריו שם, עמ' 20 שורה 7).

20. הודעתו של מר מ - שנחקר כארבעה חודשים לאחר האירוע, לאחר מעצרו של הנאשם - הוגשה חלף חקירתו הראשית (ר' ההודעה ת/1 מיום 15.1.17). מר מ סיפר שבעת האירוע הוא היה בארה"ב ונמסר לו שהנאשם דקר את המתלונן. לדבריו, כשבועיים-שלושה לאחר האירוע התקשר אליו מאן דהוא, שאמר: **"אני חבר של ריבוח, האם אתה יכול לעשות סולחה בין ד לריבוח, כי הם גרים באותה שכונה, בוא נעשה שלום ביניהם". אני עניתי לו שאני אברר. אני ירדתי מזה כי הבנתי שהוא עברין הריבוח הזה** (ת/1, שורה 15 ואילך). בחקירתו הנגדית אישר מר מ כי הוא אכן לא היה בארץ בעת האירוע ושמע עליו רק מכלי שני (בפרוטוקול, עמ' 6 שורה 12 ואילך).

21. אמו של המתלונן, גב' מ, מסרה שתי הודעות (האחת ביום האירוע, 27.09.16 (ת/2), והשנייה לאחר מעצר הנאשם, ביום 15.01.17 (ת/3)), שהוגשו חלף חקירתה הראשית. בהודעתה הראשונה ציינה גב' מ: **"ד הגיע הביתה כשהוא מדמם. אני נלחצתי כשראיתי אותו, לא הבנתי מה קרה. כשהוא בא הביתה הוא אמר לי שדקרו אותו, לא אמר לי את שם המשפחה של הדוקר - דבוח (הטעות במקור - ש.א.), אני יודעת מה השם הפרטי שלו - יצחק (ת/2, שורה 3 ואילך). גב' מ נשאלה מה היא יודעת על הנאשם והשיבה שהיא ראתה אותו "פעם אחת בבית שלו כי הלכתי לבקר את אמא שלו בנועם אלימלך 3..." (ת/2, שורה 15). באשר למצבו הנפשי של בנה-המתלונן אמרה גב' מ: "היו לו הזיות לפני כמה שנים, הוא היה לוקח זריקות אבל היום הוא עובד והוא בסדר" (שם, שורה 23 ואילך).**

22. הודעה נוספת נגבתה מגב' מ בביתה, כאמור לאחר מעצרו של הנאשם (ת/3), ובה היא נתבקשה לספר מה קרה בבית החולים לאחר שהמתלונן אושפז. גב' מ סיפרה כי: **"בזמן שהייתי בבית חולים בלינסון עם ד, הגיע אחד החברים שלו גבוה בשנות ה-20 וכשהוא הגיע ד ביקש שאני אצא החוצה. לא שמעתי מה הם דיברו. אחרי שהוא הלך ד דיבר איתי ואמר שהבחור הזה ביקש שד יימח[ל לריבוח ושלא יגיש תלונה" (ת/3, שורה 4 ואילך). עוד מסרה גב' מ, כי היא פגשה את אמו של הנאשם כשבוע לאחר האירוע, בקבוצת "תהילים". לגרסתה, הגם שאמו של הנאשם טענה כי בעת האירוע היה הנאשם בטבריה, לאחר שגב' מ שאלה אותה מי שבר את הטלפון של בנה, אמו של הנאשם אישרה את הדבר באומרה: **"שבר לו את הפלאפון אבל הזכוכית של האוטו של איציק שווה יותר וכבר תיקנו אותה" (ת/3, שורה 12 ואילך).****

23. בחקירתה הנגדית לפניי אישרה גב' מ כי שמעה מפיו של המתלונן רק את שם משפחתו של הדוקר, אך לא את שמו הפרטי, ואף ציינה בהגינותה כי כלל אינה מכירה את שמותיהם של האחים-הבנים במשפחת ריבוח (בפרוטוקול, עמ' 7 שורה 22 ואילך).

(3) עיקר עדות מר קוגל:

24. מר קוגל - שכן המתגורר ברחוב נועם אלימלך בבני ברק - התקשר למוקד 100 של המשטרה ביום 27.9.16 בשעה 01:00 ודיווח כי אדם בשם **"ריבון"** ניסה לדקור אדם אחר (ר' בדו"ח האירועים של המוקד, ת/18). לסייר שהגיע למקום מסר מר קוגל כי זיהה בוודאות את הנאשם כתוקף (ר' בפסקה 29 שלהלן), אך כשנגבתה ממנו הודעה פורמאלית בהמשך הלילה מיתן את דבריו ואמר: **"זה ממשפחת ריבוח זה שניסו להתנקש בו, נראה לי שקוראים לו יצחק" (ת/12, שורה 17 ואילך).**

25. מר קוגל לא התייצב לדין ההוכחות, אליו זומן כדן, ועל כן הוצא נגדו צו הבאה. רק אז התייצב

מר קוגל בבית המשפט, ובעדותו אמר: **"הוא יושב מולי עכשיו (הכוונה לנאשם - ש.א.) ולא ראיתי אותו. אני חושב שראיתי מישהו אחר"** (בפרוטוקול, עמ' 27 שורה 14 ואילך). בהמשך אף טען מר קוגל כי במשטרה **"לא אמרתי יצחק"** (בפרוטוקול, עמ' 28 שורה 7). בית המשפט נעתר אפוא לבקשות המאשימה להכרזת מר קוגל כעד עוין ולהגשת שתי ההודעות שנגבו ממנו בחקירת המשטרה.

26. בהודעתו הראשונה (ת/12) ציין מר קוגל, כאמור, את שמו של הנאשם. בהודעה נוספת, שנגבתה ממר קוגל לאחר מעצרו של הנאשם, הוא פתח ואמר: **"אני הוזמנתי לפה לבקשתכם, אני רוצה להגיד שאני מאוד מופתע, אני לא רוצה שידעו שנתתי עדות, אני גר איתם באותה שכונה..."** (ת/13, שורה 2 ואילך). מר קוגל נשאל אם אמר לסייר כי זיהה את הנאשם בוודאות ועל כך השיב: **"אמרתי שאני חושב שזה הוא"** (ת/13, שורה 9). מר קוגל שב וציין את חששותיו מהנאשם וממשפחתו, וכדבריו: **"אנשים ראו את השוטר שנכנס לבית שלי, ורצות שמועות שהעדתי. היום אני באתי יותר מוקדם, ראיתי את אחיו רבוח (ה. חוקר: היה בתחנה מאיר רבוח) לא יודע איך קוראים לו, כול[ם] דומים בפרצוף, ואני פחדתי והלכתי, אני לא רוצה להסתבך"** (ת/13, שורה 27 ואילך). בהמשך ציין מר קוגל כי לא יסכים להעיד בבית המשפט שכן דיווח את שדיווח **"בתור אזרח, ואני במחשבה שנייה, מתחרט שעשיתי את זה... אני מבקש שיתחשבו בי ולא ימסרו פרטים שלי לאף אחד מהמשפחה, זה מסכן אותי ואני מאוד מופתע"** (שם, שורה 31 ואילך).

27. כאמור, בעדותו בבית המשפט הכחיש מר קוגל כי זיהה את הנאשם כדוקר ואף את דבריו במשטרה על **"יצחק"**, אם כי התפתל לא מעט בעניין זה ובסופו של דבר - לאחר שהוכרז כעד עוין והודעותיו הוגשו - הודה בזיהוי הגם שהוסיף וטען כי החוקר **"הכניס לי את השם יצחק"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 30 שורה 22 ואילך). בנוסף, כשנחקר מר קוגל על-ידי ב"כ הנאשם ונתבקש לאשר **"כשאתה אומר נראה לי זה אומר שאתה לא בטוח"**, הוא השיב בחיוב ואישר שאחיו של הנאשם דומים לו (שם, עמ' 33 שורה 4 ואילך).

(4) עיקר עדויות השוטרים:

28. רס"ר יהודה סגל, הסייר שהוזעק לזירה, הגיע למקום האירוע זמן קצר לאחר התרחשותו (בשעה 01:07 ביום 27.9.16). על-פי דו"ח הפעולה שערך, הוא תחקר את הקורבן-המתלונן עוד בזירת האירוע, בעת שהיה באמבולנס. המתלונן מסר לרס"ר סגל את כל פרטי האירוע המרכזיים, כפי גרסתו כיום, לרבות שמו של הנאשם (ר' בדו"ח ת/10). בסריקה שערך רס"ר סגל בזירת האירוע, במקום שתיאר המתלונן, הוא מצא אוזניות לבנות וכן כתמי דם, שאותם צילם (ר' התצלומים ת/11). רס"ר סגל ציין עוד, כי צוות משטרה הגיע לדירת החשוד-הנאשם, אך הלה לא אותר.

29. עוד יש לציין, כי פרטיו של מר קוגל נמסרו לרס"ר סגל, שיצר עמו קשר. כאמור בדו"ח הפעולה, רס"ר סגל תחקר את מר קוגל, אשר **"...מסר כי שמע צעקות בחוץ והסתכל מחלון המטבח אשר פונה אל הזירה והבחין בחשוד יצחק ריבוח (המודיע זיהה אותו וודאי) רודף אחרי אדם נוסף וצועק לו 'אני ידקור אותך' ותפס אותו בשביל בין 14 ל-16 והתפתח עימות בין השניים והבחין כי יצחק חטף את הפלאפון של האדם הנוסף מידו וכאשר ניסה לקחת לו בחזרה התפתח עימות פיזי באגרופים אשר במהלך הבחין בריבוח מכה בקורבן כאשר ידו תופסת דבר מה ולאחר מכן נמלט אל כיוון ביתו (בניין מס' 3)"** (ר' בדו"ח ת/10).

30. רס"ר סגל לא זכר, במהלך עדותו בבית המשפט, את פרטי טיפולו באירוע. כשנשאל על-ידי ב"כ הנאשם, בחקירה נגדית, אודות הרישום שלפיו הנאשם זוהה וודאית כמי שדקר, ענה רס"ר סגל: **"אם זה מה שכתוב זה מה שאמר"** (עמ' 26 שורה 17).

31. רס"ר עמוס בשירי בדק את הרכב (של הנאשם) ביום 2.10.16, דהיינו מספר ימים לאחר האירוע. כעולה מדו"ח הפעולה שערך רס"ר בשירי (ת/9), הוא הוזעק למקום בעקבות חשד לרכב גנוב. במקום הוא הבחין ברכב של הנאשם - אשר באותה עת כבר הוכרז ד"ח (דרוש חקירה) - כאשר **"השמשה השבורה נראית טרייה וכי לא הבחנתי בתוך הרכב באבן או בכלי כלשהו שגרם לנזק"** (ר' בדו"ח הפעולה ת/9). עם זאת, בחקירה הנגדית אישר רס"ר בשירי כי אין באפשרותו לומר מתי נשברה השמשה (בפרוטוקול, עמ' 21 שורה 19).

(5) הודעות הנאשם:

32. הנאשם לא אותר לאחר האירוע ואף לא לאחר שהוכרז ד"ח. כיוון שכך, לראשונה נחקר הנאשם רק כשלושה וחצי חודשים לאחר האירוע, ביום 10.1.17 בו התייצב הנאשם בתחנת מרחב דן ונעצר. עם זאת, בחקירה לא מסר הנאשם מאומה ואף לא השיב לשאלות החוקר, למעט באמירה הכללית: **"לפי החשד ולפי התאריך מנסים לתפור לי תיק, יש לי אליבי לדברים שאני אומר, כל מה שיש לי להגיד אני יגיד בבית משפט"** (ר' בהודעה ת/14 מיום 10.1.17, שורה 6 ואילך).

33. כשנחקר הנאשם שנית, ביום 12.1.17, הוא שינה את טעמו וענה לשאלות החוקר, הגם שבאופן חלקי בלבד תוך שלחלק מהשאלות ענה, באופן סתמי, **"חף מפשע"**. הנאשם טען כי אין לו כתובת קבועה ושבתקופה האחרונה הוא חי בטבריה **"ונווד בין חברים"** (ת/15, שורה 4). הנאשם הוסיף וטען שאין לו טלפון נייד, שלא ניתן לאתרו, ובהמשך ציין שכחמישה חודשים לא היה בבית הוריו ועל כן לא ידע שהוא דרוש לחקירה. לגרסתו, ברגע שנודע לו כי המשטרה מחפשת אחריו הוא הגיע והסגיר את עצמו (שם, שורה 71 ואילך).

34. בהתייחס להאשמות כלפיו אמר הנאשם: **"העו"ד שלי טען שמתוך חומר החקירה ששם מדובר על אדם אחר..."** וטען כי מעולם לא פגש במתלונן (ת/15, שורה 11 ואילך). מחד גיסא טען הנאשם כי **"אף אחד לא הזיק לי ולא שבר לי"**, אך בד בבד הודה ששמשות הנהג ברכב אמנם נופצה, לטענתו לפני חודשים ארוכים (שם, שורה 30). הנאשם חזר וטען כי יש לקחת את המתלונן ל"**בדיקה פסיכיאטרית. בנאדם הזוי**" (שם, שורה 38, שורה 44 ושורה 89).

35. גם בהמשך הדרך שיתף הנאשם פעולה באופן חלקי בלבד, אם בכלל. בהודעה השלישית (ת/16 מיום 15.1.17) סיפר הנאשם באופן מעורפל על שהייתו בטבריה, תוך שלדבריו נדד ממקום למקום. עם זאת, כשנשאל אצל מי היה בטבריה השיב הנאשם: **"לא הייתי אצל אף אחד"** (ת/16, שורה 11). לשאלות רבות השיב הנאשם במילים **"חף מפשע"**, סיפר שהוא מתקיים מכסף ש"**חסכתי מהבר מצווה**" (שם, שורה 136) ובמקומות אחדים פרץ בצחוק, לרבות כשטען שבטבריה **"הייתי עם עצמי"** (שם, שורה 169 ואילך).

36. כשעומת עם גרסת המתלונן חזר הנאשם וטען שוב ושוב כי הלה **"צריך בדיקה פסיכיאטרית"** (ת/16, שורה 24, שורה 56 ושורה 168), וכשנשאל אצל מי נמצא רכבו - לאחר שטען שהרכב לא הוזז ממקומו שבעה חודשים - השיב הנאשם: **"אין לי משהו ספציפי, מי שרוצה לוקח את האוטו,**

אנשים נעצרו עם האוטו הזה בחודשים האחרונים" (שם, שורה 120).

37. בהודעה נוספת, רביעית (ההודעה ת/17 מיום 18.1.17), חזר הנאשם על גרסתו הנ"ל. כשנשאל על הקשר שלו עם יוני השיב הנאשם: **"מכיר אותו. שלום שלום"** (שם, שורה 70) והכחיש כי ביקש ממנו לשוחח עם המתלונן. כשנשאל הנאשם איך הוא מסביר את העובדה שיוני הגיע לבית החולים לאחר אשפוזו של המתלונן ודיבר עמו, הוא השיב: **"תשאל את יוני. אולי יהודה ראובן שלח אותו"** (שם, שורה 82).

ד. עיקר פרשת ההגנה:

38. בפתח פרשת ההגנה עתר ב"כ הנאשם לכך שעדות הנאשם תישמע רק לאחר שני עדי הגנה שזימן - יהודה ראובן ויוני - אך בהתאם לכלל הקבוע בסדרי הדין נדחתה בקשתו זו. בנסיבות אלה הודיע ב"כ הנאשם כי הנאשם שקל שוב את עמדתו והחליט שלא להעיד במשפט (בפרוטוקול, עמ' 34 שורה 15 ואילך, ובקשת הנאשם בעמ' 35 שורה 2). בנסיבות אלה העידו באותה ישיבה שני עדי ההגנה, ב"כ הנאשם הכריז **"אלה עדי"** והתיק נקבע לשמיעת הסיכומים. ואולם, זמן מה לאחר הדיון שוב שינה הנאשם את טעמו וביקש להעיד. בית המשפט נעתר לבקשה זו, הגם שלפנים משורת הדין (ר' בבקשה מס' 4 וההחלטה שניתנה לגביה), ובמצב דברים זה בפועל העידו תחילה עדי הנאשם ורק לאחר מכן הנאשם עצמו.

(1) עיקר עדויות יהודה ראובן ויוני (יונתן ספר):

39. יהודה ראובן, עד ההגנה הראשון, תיאר בחקירתו הראשית את היכרותו החברית עם המתלונן, הגם שמיד סייג את הדברים, כלהלן: **"מהשכונה. הייתי חבר שלו מגיל קטן. לא הייתי חבר שלו. הייתי מכיר אותו מהשכונה היכרות כמו שאני מכיר מלא אנשים. מכיר מהשכונה"** (בפרוטוקול, עמ' 35 שורה 10 ואילך). יהודה ראובן הכחיש את טענת המתלונן כי ישב ועישן עמו סמים (שם, שורה 27), הגם שמיד שוב שינה את טעמו וסיפר סיפור ארוך על הנסיבות שבהן נתן למתלונן סמים - לדבריו רק בשתי הזדמנויות שונות ותוך שהכחיש מכירה.

40. יהודה ראובן הוסיף וסיפר כי הוא ניתק מיוזמתו כל קשר עם המתלונן. עם זאת, כך לגרסתו, המתלונן לא השלים עם הניתוק: **"הוא היה מתקשר אלי בשעות לא שעות ממספרים חסומים. מעוות את הקול מאיים. יום אחד קיבלתי ממספר לא מזוהה הודעות, מספר שאני לא מכיר, הודעות 'אני ארצח אותך, אני אשחט אותך' בהתחלה לא הבנתי מי זה. 'אני יאנוס אותך'... אני יאנוס את אחותך. כל מיני מילים מאוד גרועות"** (בפרוטוקול, עמ' 36 שורה 11 ואילך).

41. יש להדגיש כי יהודה ראובן אמר - במהלך חקירתו הראשית ומיוזמתו - כי הוא אמנם שמע על התקרית בין הנאשם לבין המתלונן, הגם שמיד חזר בו, כלהלן: **"זה מה ששמעתי... שהוא נכנס עם הנאשם לתקרית. לא איתו עם מישהו"** (בפרוטוקול, עמ' 36 שורה 17). דברים אלה ראויים להדגשה משום שכך גם קרה במהלך גביית הודעתו במשטרה, אשר הוגשה לבקשת הסניגור (סומנה נ/1). בתחילה מסר יהודה ראובן לחוקר - לאחר שאישר מפורשות את דבר היכרותו עם הנאשם, יוני והמתלונן - כי: **"יום אחד בשעה 05:00 צלצל אלי יונתן והתחיל להגיד לי, הבנתי ממנו שד מ פצוע, הבהילו אותי ברמה... אמר לי שד זרק משהו וריבוח תקף אותו, זה מה שאני מחבר לי בראש,**

הוא אמר לי מ בבית חולים, אמר לי שאני חבר שלו הוא ניסה לבוא אליי בטענה וניתק את הטלפון. אחרי זה אמרתי ליוני ספר, אני לא מעניין אותי, אני לא בקשר עם הבנאדם..." (נ/1, שורה 19 ואילך). ואולם, מיד בהמשך חזר בו יהודה ראובן מדבריו הנ"ל וטען: "אני לא יודע מה היה, אני כשאמרתי שאני מחבר שזה ריבוח, אמרתי את זה כה[ש]ערה" (שם, שורה 39 ואילך). בהמשך אף החל יהודה ראובן לצעוק ובסוף החקירה הוסיף: "...כל מה שאמרתי לא נכון, זה לא נאמר בקשר לחקירה זה נאמר סתם, וזהו" (שם, שורה 67 ואילך).

42. בחקירה הנגדית נשאל יהודה ראובן מדוע לא התלונן במשטרה - לפחות בעת שנחקר - על האיומים החמורים שלטענתו הפנה המתלונן כלפיו וכלפי אחותו. יהודה ראובן השיב, מחד גיסא, שהחוקרים לא רצו לשמוע או "בלבלו" אותו, ומאידך גיסא טען שבזמן החקירה במשטרה היה "במצב לא שפוי" משום שערב קודם לכן שתי כמות גדולה של אלכוהול (בפרוטוקול, עמ' 37 שורה 8 ואילך). במקום אחר הוסיף יהודה ראובן ואמר: "למה שאני אלך להתלונן על בן אדם שהוא לא במצב רגיל" (שם, עמ' 38 שורה 18).

באשר לכך שהפליל לכאורה את הנאשם, במהלך חקירתו במשטרה, טען יהודה ראובן כי לפני שנכנס לחקירה השוטר אמר לו "איציק רבוח" והכניס לו מילים לפה (שם, עמ' 40, שורה 1 ואילך).

43. עד ההגנה יוני (מר יונתן ספר) טען בחקירתו הראשית כי הוא מכיר את המתלונן מילדות, הגדיר את יחסיהם "חברים טובים אפילו" (בפרוטוקול, עמ' 41 שורה 1) ודווקא את הנאשם לא הגדיר כחבר אלא כאחיו הקטן של מאיר, שהוא חברו (ר' גם עמ' 43 שורה 1). יוני אישר כי הוא אמנם הגיע לבית החולים לאחר שהמתלונן אושפז, ואף אישר כי בעת שהגיע המתלונן דרש מאמו לצאת מהחדר (בפרוטוקול, עמ' 41 שורה 19 ואילך), אך טען שהמתלונן לא סיפר לו מי דקר אותו והכחיש כי ניסה להדיח אותו.

44. על אף שיוני הגדיר עצמו, כאמור, כחברו הטוב של המתלונן, הרי שבעדותו הוא תיאר את המתלונן באופן בלתי מחמיא, וזאת בלשון המעטה. יוני טען כי המתלונן "ממציא הרבה דברים", תיאר אותו כאדם חלש הצריך לשתות אלכוהול כדי להירדם, וכאדם השוגה בהזיות וסובל מ"בעיות נפשיות" (בפרוטוקול, עמ' 42 שורה 11 ואילך). להבדיל, את העובדה שלנאשם - אותו לא הגדיר כחבר - הביא ציוד וסיגריות לאחר מעצרו, הסביר יוני כמעשה טובה לחברו מאיר (אחיו של הנאשם) (שם, עמ' 43 שורה 12 ואילך).

45. יוני טען שאינו זוכר אם התקשר ליהודה ראובן לאחר האירוע בשעה 05:00, אך אישר את טענתו של יהודה ראובן כי אמנם התקשר אליו בסמוך לאחר האירוע (בפרוטוקול, עמ' 44 שורה 1). באשר לתוכן השיחה סתר יוני את גרסתו של יהודה ראובן. בעוד שיהודה ראובן מסר, כזכור, שיוני סיפר לו שהנאשם דקר את המתלונן, יוני טען כי התקשר משום ששמע מארגון ה"שוימרים" שדווקא יהודה ראובן הוא מי ש"קשור לזה".

46. ראוי לציין, בהקשר זה, כי הגם שיוני גלגל אחריות לכיוונו של יהודה ראובן, בהמשך חקירתו הנגדית הוא התבטא באופן המתיישב דווקא עם גרסתו הראשונית של יהודה ראובן (שלפיה יוני אמר לו שהנאשם דקר את המתלונן), כלהלן:

ש. אתה עוזר למשטרה?

ת. ממש לא.

ש. אז למה אתה מתקשר לאדם שלא חבר שלך?

ת. אנחנו לא חברים חברים שמסתובבים יחד. שלום שלום מי שאני מכיר זה את אח שלו הגדול. אם אני שומע שקרה משהו למישהו שאני מכיר אני מודיע לו. אח שלך עשה ככה וככה (בפרוטוקול, עמ' 44 שורה 12 ואילך).

מתוך הקטע הנ"ל ברור, כי הגם שב"כ המאשימה כיוונה את השאלה לטלפון ליהודה ראובן, בתשובתו התייחס יוני לנאשם דווקא- זאת, משום שיוני חזר וסיפר על היכרותו עם מאיר, אחיו הגדול של הנאשם, כאשר ביחס ראובן, להבדיל, לא אמר דבר על היכרות עם אח גדול.

(2) עיקר עדות הנאשם:

47. הנאשם העיד, כאמור, כעד ההגנה האחרון. הנאשם טען שאינו מכיר את המתלונן כלל ומעולם לא ישב עמו. הגם שאין לדברים תיעוד טען הנאשם: "אחרי החקירה אמרתי לחוקר אם אתה אומר שהוא טען שישב איתי מספר פעמים, אז תביא שכן אחד שיגיד שראה אותנו מדברים ואני אודה בתיק" (בפרוטוקול, עמ' 46 שורה 6 ואילך). יוטעם כי טענה זו, כשלעצמה, מעלה תמיהה רבתי, שהרי אם הנאשם חף מפשע אין כל סיבה שהוא יודה בתיק חמור, של תקיפה תוך פציעה עם סכין, רק בשל אמירה של מאן דהוא שלפיה הוא נראה מדבר עם המתלונן. יתר על כן, כשנשאל הנאשם בחקירה נגדית מדוע הוא-עצמו לא זימן שכן לעדות מטעמו, פרץ הנאשם בצחוק - כפי שעשה גם במהלך חקירתו במשטרה (ר' בפסקה 35 דלעיל) - והשיב: "אני לא עושה את העבודה של המשטרה" (שם, עמ' 54 שורה 20).

48. הנאשם טען - עוד בחקירתו הראשית - כי בעת האירוע הוא שהה בטבריה, בה שכר דירה למספר חודשים משום שיחסיו עם הוריו לא היו כל כך טובים, לטענתו על רקע "ענייני דת" (בפרוטוקול, עמ' 46 שורה 11 ואילך). מחד גיסא טען הנאשם כי שמע על האירוע דנא רק כשהגיע לבית הוריו, שמסרו לו כי המשטרה מחפשת אותו מזה תקופה ארוכה (שם, שורה 9 ועמ' 47 שורה 1), אך מאידך גיסא, ובאותה נשימה, הוסיף וטען שכאשר התייצב במשטרה לא ידע מה רוצים ממנו וזהו ההסבר לשתיקתו (בהודעה הראשונה, ת/14), וכדבריו: "לא שיתפתי פעולה כי לא ידעתי מה רוצים ממני" (בפרוטוקול, עמ' 46 שורה 27 ואילך).

49. הנאשם הוסיף וטען כי במשפחתו 9 ילדים-אחים, מתוכם שישה בנים שמהם "שלושה או ארבעה" הדומים לו (בפרוטוקול, עמ' 47 שורה 14). עם זאת, הנאשם לא ציין את שמות אחיו הדומים לו, לטענתו, ואפילו לא טען כי אחיו מאיר דומה לו (ר' גם בחקירה הנגדית, בעמ' 55 שורה 19).

50. בחקירה הנגדית טען הנאשם, בהקשר לטענת האליבי שלו, כי ב"חודש שביעי או שמיני" הוא עבר להתגורר בטבריה, והוסיף וטען שגם התגורר במירון (בפרוטוקול, עמ' 47 שורה 25 ואילך). ב"כ המאשימה שאלה את הנאשם מדוע הוא לא סיפר במשטרה, כטענתו כיום, כי שכר דירה בטבריה, והנאשם השיב: "היתה לי אי נעימות שיחקרו את הסביבה שלי" (עמ' 48 שורה 5). בשלב מאוחר יותר בחקירה, כשנתבקש למסור שם של אדם ששהה אצלו השיב הנאשם: "משה כהן", אך הוסיף וטען שאינו זוכר את כתובתו (עמ' 53 שורה 6 ואילך). לקראת תום חקירתו אמר הנאשם עוד, כי "אם צריך"

הוא יביא מסמכים להוכחת שהותו בטבריה (עמ' 56 שורה 16) - אך ההגנה לא ביקשה להגיש כל מסמך בעניין זה.

51. יש לציין כי לא זו בלבד שהפרטים שמסר הנאשם בעניין טענת האליבי היו מעורפלים - הן מבחינת ממד הזמן והן מבחינת ממד המקום - אלא שבלחץ החקירה הנגדית לא היסס הנאשם למסור תשובות סותרות, כמעט באותה הנשימה:

כך, כשנשאל הנאשם מה הוא עשה בטבריה, השיב שעשה מה שהוא עושה היום. כשנשאל הנאשם מה הוא עושה היום, השיב שהוא עובד. ואולם, כשנשאל הנאשם אם עבד בטבריה הוא השיב **בשלילה**, וטען שלא עבד בטבריה משום שהיה נתון במצב של "**סחרור**" (בפרוטוקול, עמ' 52 שורה 25 ואילך).

כך, במקום אחר, כשנשאל הנאשם אם המתלונן המציא "**המצאה אחת גדולה**" הוא השיב בנחרצות: "**כן, חד משמעית**", אך מיד הוסיף וטען כי המתלונן: "**התבלבל, לא יודע מה**" (בפרוטוקול, עמ' 55 שורה 15).

52. ב"כ המאשימה הטיחה בנאשם שמגרסת מאיר במשטרה עולה כי הנאשם נסע לצפון רק בסמוך לאירוע, והנאשם השיב שעל ב"כ המאשימה לשאול את מאיר ושהוא אינו יודע למה מאיר התכוון (בפרוטוקול, עמ' 48 שורה 19 ואילך). באופן דומה התבטא הנאשם כשב"כ המאשימה שאלה אותו מדוע מאיר לא מסר לשוטרים את המצלמות שבבית המשפחה, שהיו יכולות לבסס את טענת החפות של הנאשם. אגב כך טען הנאשם שהוא לא מצוי בקשר טוב עם מאיר - הגם שמאיר נכח בדיון - ואף הגדיל וטען שמזה **עשור** הם אינם מדברים זה עם זה (שם, שורה 32). במקום אחר, כשנשאל הנאשם מדוע המתלונן טוען שהוא זה שתקף אותו רימז הנאשם שהתוקף היה מאיר (באומרו "**אולי הוא דומה למאיר**", שם, עמ' 55 שורה 1), אך כשנשאל אם הוא מנסה לומר שמאיר הוא הדוקר השיב הנאשם: "**אין לי מושג**".

דיון והכרעה:

ד.

53. לאחר ששמעתי את עדויות העדים שהעידו לפניי - הן מטעם המאשימה והן מטעם ההגנה - ולאחר שעיינתי במוצגים שהוגשו מטעם שני הצדדים וגם שמעתי את סיכומי ב"כ הצדדים, אני מעדיף את גרסת המתלונן על פני גרסת הנאשם וקובע כי עובדות האירוע הנטען בכתב האישום הוכחו בבית המשפט כדבעי, מעבר לכל ספק סביר.

54. לא מדובר בקביעה המבוססת על התרשמות מן העדויות גרידא, אלא על מכלול של ראיות ושיקולים, שעוד יפורטו להלן. יחד עם זאת, פטור מדיון במישור ההתרשמות אי-אפשר, ובמישור זה יש להדגיש כי חקירתו הנגדית הממושכת של המתלונן - שהתפרשה כזכור על שני מועדים - אפשרה לבית המשפט לעמוד על טיבו של המתלונן. במהלך החקירה הנגדית התגלה המתלונן כאדם פשוט מאוד, חסר כל תחכום. המתלונן השיב ישירות לשאלות ב"כ הנאשם, מסר את הידוע לו כמשיח לפי תומו, ועשה זאת גם תוך מסירת פרטים רפואיים מביכים (דהיינו: אישור עברו הפסיכיאטרי) וגם תוך הפללת עצמו (דהיינו: בניפוץ שמשת רכבו של הנאשם, במזיד) - כך שכל התנהלותו הביעה אמירת אמת.

להבדיל, הנאשם השיב לשאלות שנשאל על דרך ההתחמקות וההתחמקות, מבלי להסס לסתור את עצמו אפילו ברצף תשובות אחד (ר' בפסקה 51 דלעיל). יתר על כן, הנאשם הרחיק עדותו לטבריה ואף בהקשר זה מסר פרטים מעורפלים גרידא אודות שהייתו אצל פלוני "**משה כהן**", שלא ידע לומר מה כתובתו.

55. גם דרישתו החוזרת ונשנית של הנאשם לעריכת בדיקה פסיכיאטרית למתלון (במהלך חקירתו במשטרה) היא בעייתית, וזאת בלשון המעטה. מעבר לכך שהלוקה בנפשו אינו פסול לעדות - שהרי אחרת משמעות הדבר היתה שלוקים בנפשם הם בבחינת "טרף קל" משום שאין אפשרות לקבל את תלונותיהם - לא הונחה לפני כל תשתית העשויה להצביע על כך שבעת האירוע היה המתלון במצב פסיכוטי או הזייתי. למעשה, ההיפך הוא הנכון, וזאת נוכח הראיות הרבות התומכות ומחזקות את גרסת המתלון. אכן, המתלון ואמו אישרו כי בעבר טופל המתלון פסיכיאטרית, על רקע מחלה ממנה סבל, אך אין בכך כדי להעלות או להוריד לגבי עדותו לפני באשר לאירוע דנא.

(1) הראיות התומכות בגרסת המתלון:

56. המתלון הפליל את הנאשם, ישירות ובמפורש, אך גרסתו אינה בשום אופן עומדת בפני עצמה. הלכה למעשה, כפי שנראה להלן, לגרסת המתלון קיימים חיזוקים משמעותיים בראיות מגוונות, ממקורות עצמאיים שונים, ובהיבטים עובדתיים רבים ומצטברים.

57. **ראשית**, הממצאים הרפואיים, כמו גם הממצאים בזירת העבירה (ר' התצלומים ת/11) ועדות גב' מ, מוכיחים ומאמתים את גרסת המתלון בדבר עצם העובדה שהותקף, לרבות בכל הקשור למקום ולזמן בו הותקף והעובדה שנדקר באמצעות סכין. יש להדגיש, בהקשר זה, כי כיום ההגנה מודה בממצאים הרפואיים ובשל כך לא הוגש התיעוד הרפואי (ר' בפסקה 5 דלעיל). מכאן, שטענת הנאשם בדבר המצאה-כביכול של המתלון היא פשוט טענה חסרת שחר.

58. **שנית**, גרסת המתלון כי הוא שבר את שמשת רכבו של הנאשם מאומתת בדו"ח הפעולה של רס"ר בשירי (ת/9), שנערך ימים ספורים לאחר האירוע. דו"ח זה מלמד, תחילה, כי טענת המתלון שמדובר ברכבו של הנאשם היא טענת אמת, ובנוסף מאמת את הטענה כי שמשת הרכב אמנם נופצה.

59. **שלישית**, גרסת המתלון שלפיה הנאשם הוא מי שתקף ודקר אותו מקבלת תמיכה משמעותית בעדותו של מר קוגל. אכן, מר קוגל המבוהל התחרט מהר מאוד על הדיווח למשטרה, מיד כשהבין שהדיווח מטעמו לא יישאר חסוי. הגם שבסמוך לאירוע מסר מר קוגל כי זיהה את הנאשם באופן ודאי (כאמור בדו"ח הפעולה ת/10), כבר בחקירתו בהמשך אותו לילה דיבר בלשון של "**נראה לי**". בעדותו לפני - אליה התייב מר קוגל רק לאחר הוצאת צו הבאה נגדו - הכחיש תחילה מר קוגל כי אמר את שמו של הנאשם במשטרה ועל כן הוכרז כעד עוין והודעותיו הוגשו. בהמשך הדברים אישר מר קוגל את שאמר בהודעותיו, הגם שלבקשת הסניגור ציין כי ייתכן שמדובר בריבוח אחר מהנאשם (ר' בפסקה 24 דלעיל ואילך). אכן, בנסיבות אלה ברור כי לא ניתן לקבוע את אחריות הנאשם לתקיפת המתלון על סמך עדותו של מר קוגל כשלעצמה, אך בד בבד ברור כי בעדותו של מר קוגל יש משום תמיכה בגרסת המתלון.

60. **רביעית**, נקודות משמעותיות בגרסת המתלון נתמכות דווקא בעדויות עדי ההגנה. כך, יהודה ראובן אישר את טענת המתלון לפיה הוא סיפק לו סמים (הגם שצמצם זאת לשתי הזדמנויות בלבד, וטען שלא גבה תשלום), וכך יוני אישר את טענת המתלון כי הוא הגיע אליו לבית החולים. יתר על כן, הלכה למעשה יהודה ראובן הפליל ישירות את הנאשם, שכן סיפר כי יוני מסר לו שהנאשם דקר את המתלון.

יהודה ראובן אמנם חזר בו מדברים אלה עוד במהלך חקירת המשטרה, וגם לפני טען כי החוקרים הם שהכניסו

לו את השם "איציק רבוח" (ר' בפסקה 42 דלעיל). בנוסף עדותו בנקודה זו היא עדות מכלי שני. יחד עם זאת, הודעתו של יהודה ראובן הוגשה לפני כמוצג מטעם ההגנה (סומנה נ/1) ועל כן אין להתעלם מתוכנה. מעבר לכך, אף אם ניתן היה להתעלם מההודעה נ/1, המעט שניתן לומר הוא שאין בעדויות עדי ההגנה כדי לסייע לנאשם.

61. **חמישית,** דחיית טענת האליבי של הנאשם - בה נדון מיד - מלמדת כי הנאשם נמלט והסתתר מהמשטרה לאחר האירוע, במקומות שאינם ידועים ובמהלך תקופה ממושכת של כשלושה וחצי חודשים; והכל כאשר הוא מוכרז ד"ח ומשפחתו מודעת היטב לכך שהמשטרה מחפשת אחריו. בנסיבות אלה התנהגותו של הנאשם היא התנהגות מפלילה מובהקת, שכן היא מלמדת על תחושת אשמה, וממילא יש בה משום ראיה עצמאית לחובת הנאשם.

(2) טענת האליבי שהעלה הנאשם:

62. במהלך המשפט העלה הנאשם טענת אליבי (טענת "במקום אחר הייתי", כלשון הוראות סעיף 152 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982; להלן - החסד"פ), אך בהודעתו הראשונה (ת/14) ואף בתשובתו לכתב האישום לא ציין הנאשם היכן היה. כידוע, אין די לנאשם, המבקש לטעון טענת אליבי, לומר כי הוא לא היה בזירת האירוע מושא כתב האישום, אלא שעליו לציין היכן היה. בהוראות סעיף 152(ד) לחסד"פ אף נקבע שנאשם שלא ציין היכן היה לא יהיה רשאי להביא ראיות בהקשר זה, אלא ברשות בית המשפט. חרף זאת, ב"כ המאשימה לא ביקשה להגביל את הנאשם בהבאת ראיות בעניין טענת האליבי שהעלה, אך הנאשם לא ניצל את ההזדמנות שניתנה לו על-ידי ב"כ המאשימה ולא הביא ראיה כלשהי בעניין זה.

63. גם בהמשך חקירתו במשטרה כשל הנאשם מלהעלות טענת אליבי ממשית ובעלת תוכן. מחקירתו השנייה ואילך אמנם טען הנאשם שבעת האירוע הוא שהה ב"טבריה", אך העלה טענה זו על דרך הסתם. לדברי הנאשם הוא נדד בין חברים, אך סירב לומר אצל מי היה ובמקום אחד אף טען שלא היה אצל אף אחד. בעדותו לפני - לאחר שחזר בו מהחלטתו שלא להעיד - מסר הנאשם פרטים שונים מאלה שמסר בחקירתו במשטרה ובין השאר טען ששכר דירה בטבריה; אך לא המציא כל מסמך בעניין ואף לא ציין את כתובת הדירה. במקום אחר הואיל הנאשם למסור שם של אדם ששהה אצלו, שלדבריו שמו "משה כהן", אך הוסיף וטען כי אינו זוכר היכן הוא גר. לבסוף אמר הנאשם כי "אם צריך" הוא יביא מסמכים בעניין טענת האליבי שלו - אך בפועל לא המציא מאומה.

64. פשיטא, אפוא, שמדובר בטענת אליבי חסרת תוכן וערך, ואין תמה בדבר שהנאשם עצמו פרץ בצחוק למשמע תשובותיו האבסורדיות בהקשר זה ("הייתי עם עצמי". ר' בפסקה 35 דלעיל). מכל מקום, אין כל אפשרות לקבל את טענת האליבי של הנאשם, ממילא יש לדחותה - וכך אני מורה.

(3) הטענה כי מאיר היה המבצע:

65. במהלך המשפט חזרה ההגנה וטענה כי לנאשם אחים, הדומים לו במראם, ואף העלתה את הטענה-השערה כי המבצע הוא מאיר, אחיו הגדול של הנאשם. בהקשר זה טען ב"כ הנאשם בסיכומיו, בין השאר, כי התנהלותו המפלילה של מאיר, בכך שלא שיתף פעולה עם המשטרה במסירת המצלמות, מפלילה לא את הנאשם אלא דווקא את מאיר עצמו, והיתה צריכה לעורר את המשטרה לעריכת

חקירות שאותן לא ערכה (בפרוטוקול, עמ' 62 שורה 29 ואילך)

66. ייאמר אפוא מיד, כי בעצם העובדה שלנאשם אח או אחים, הדומים לו במראם, אין כדי להפוך תיק זה ל"תיק זיהוי", שסוגיית זיהוי הנאשם היא כביכול הסוגייה העיקרית העומדת במרכזו:

ראשית, המתלונן סיפר על היכרות מוקדמת ממושכת עם הנאשם, שגם את רכבו הכיר. המתלונן אף הבהיר כי ההיכרות הממושכת נובעת ממגורים באותה השכונה ובקרבת מקום וממילא ברור כי לא היה כל צורך לערוך למתלונן מסדר זיהוי.

שנית, וזו הנקודה העיקרית, המתלונן סיפר סיפור שלם, שיש בו היגיון פנימי ושיש בו כדי ליתן רקע והסבר הן למעשיו של המתלונן והן למעשיו של הנאשם. המתלונן סיפר כיצד הנאשם, באמצעות יהודה ראובן, הדיח אותו לרכישת סמים ולשימוש בהם, ושעל רקע זה הוא פגע ברכבו של הנאשם תוך התגרות מכוונת בנאשם. במילים אחרות: המתלונן סיפר סיפור מפורט וספציפי הקשור לנאשם, סיפור אשר מצד אחד מסביר מדוע המתלונן פגע ברכבו של הנאשם ומצד שני מסביר מדוע הנאשם תקף את המתלונן בתגובה לכך. סיפור זה אינו רלוואנטי כלל למי מאחיו של הנאשם. אין אפוא כל סיבה לקבוע או לחשוד, כי למי מאחיו הנאשם היתה סיבה כלשהי לתקוף את המתלונן, ועל כן ברור כי שאלת מידת הדמיון של מי מהאחים לנאשם אינה מעלה ואינה מורידה בתיק זה.

67. לא זו אף זו. גם ההגנה - למעט רמזים או טענות כלליות, אגב זימון מי מאחיו של הנאשם לדין כזה או אחר - לא העלתה באופן מסודר את הטענה שהתוקף הוא מאיר. **ראשית**, אפילו הנאשם עצמו לא טען שאחיו מאיר, המבוגר ממנו, דומה לו עד כדי כך שהמתלונן עשוי לטעות ביניהם. **שנית**, המתלונן כלל לא נחקר על טענה זו. בעניין זה יוזכר כי המתלונן נחקר חקירה נגדית מקיפה ונמרצת, במהלך שתי ישיבות. ואולם, על אף שהמתלונן נחקר ארוכות בשאלות בעלות חשיבות משנית - כגון השאלה כמה פעמים בדיוק עישן סמים ועם מי - דווקא בעניין זיהוי הנאשם לא נשאל המתלונן דבר. חרף העובדה שהמתלונן טען מפורשות כי הנאשם תקף ודקר אותו, כלל לא הוטחה בו הטענה כי התוקף היה מאיר (או אח אחר של הנאשם). ברור אפוא, כי הטענה שלפיה התוקף היה מאיר (או אח אחר של הנאשם) נותרה במשפט זה כטענה בעלמא, שאין בה לעורר ולו ספק-ספיקא באשמתו של הנאשם.

ה. סוף דבר:

68. העולה מכל המקובץ הוא שעובדות כתב האישום הוכחו לפניי כדבעי, מעבר לכל ספק סביר. ממילא הוכחה לפניי אשמתו של הנאשם ודינו הוא להרשעה.

אשר על כן אני מרשיע את הנאשם בעבירות שבהן הוא הואשם בכתב האישום, דהיינו: חבלה כשהעברין נושא נשק קר, לפי הוראות סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, והחזקת סכין שלא כדין, לפי הוראות סעיף 186(א) לחוק העונשין.

ניתנה היום, יום רביעי כ"ב חשוון תשע"ט, 31 באוקטובר 2018, במעמד הצדדים.

[1] שמו של הנאשם, כמצוין בכותרת, הוא "יצחק רבוח". עם זאת, שם המשפחה של הנאשם מאוית לעיתים "ריבוח" (או, בטעות, "ריבוך"), ושמו הפרטי "איציק".

[2] כהערה טכנית יש לציין כי ההדגשות בכל הציטוטים שבהכרעת דין זו אינן מופיעות במקור והן תוספות של הח"מ. התוספות בסוגריים מרובעים, בתוך ציטוטים, באות ללמד על תיקון טעויות הקלדה.